

Arrest

nr. 251 926 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DETILLOUX
Rue Mattéotti 34
4102 OUGRÉE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat I. DETILLOUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit en verklaart van Koerdische origine te zijn.

Op 7 augustus 2020 verliet hij Turkije. Hij nam een vliegtuig met bestemming Belgrado (Servië).

Op 25 augustus 2020 werd hij tegengehouden in Roemenië en overgebracht naar een centrum in Timisoara.

Op 14 oktober 2020 kwam hij België binnen.

Op 16 november 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Uit de Eurodac-gegevens bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker werden genomen in Roemenië op 25 augustus 2020.

Op 16 december 2020 richtte België een verzoek tot terugname aan Roemenië op grond van artikel 18-1-b van de Dublin III Verordening (Verordening 604/2013).

Op 28 december 2020 verklaarde Roemenië zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18-1-c van de Dublin III Verordening.

Op 6 januari 2021 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 maart 2021 nam verweerder de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED
PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT
DECISION DE RECONDUITE A LA FRONTIERE ET MAINTIEN DANS UN LIEU DETERMINE EN VUE
D'UN TRANSFERT VERS L'ETAT MEMBRE RESPONSABLE***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [K.]

voornaam : [O.]

geboortedatum : 10.05.2001

geboorteplaats : Erzurum

nationaliteit : Turkije

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, Roemenië, op basis van het Dublinakkoord van 28.12.2020, uit te voeren.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 27.01.2021, met een termijn van 10 dagen.

De betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 21.03.2021 niet te willen terugkeren naar Roemenië omdat hij daar asiel aangevraagd heeft en omdat hij niet naar Turkije wou terugkeren, wou hij daarom niet meer in Roemenië blijven. Hij stelt in Turkije voortvluchtig te zijn wegens zijn legerdienst en omdat hij lid is van de PKK en HDP, werden ze constant onder druk gezet. Tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming verklaarde de betrokkene over zijn overdracht naar Roemenië het volgende: “Ik wil niet terug naar Roemenië omdat ik daar niemand heb en omdat ik mishandeld ben, omdat ik daarvoor werd vastgehouden gedurende vier of vijf dagen zonder eten en ik kreeg alleen water. De Roemeense autoriteiten gaven me een document met een termijn van 15 dagen om het land te verlaten.”

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06.01.2021.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Roemenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Turkije, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij geen medische problemen heeft. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

MOTIF DE LA RECONDUITE A LA FRONTIERE

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding, naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft op 27.01.2021 kennis genomen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarin hij een termijn van 10 dagen krijgt om zich vrijwillig aan te bieden bij de Roemeense autoriteiten in Roemenië. Betrokkene gaf daaraan geen gevolg.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 06.01.2021 dat hem betekend werd op 27.01.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

De betrokkene heeft tegen die beslissing een beroep ingediend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Roemenië zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij

aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

MOTIF DE LA DECISION DE MAINTIEN
[...]"

2. Rechtspleging

Waar verzoeker blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, 737*).

Te dezen betreft het een tweetalige beslissing die is opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van verzoeker. Conform artikel 39, §1 juncto artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak te worden behandeld in de taal van het taalgebied waar ze is gelokaliseerd. Te dezen werd de bestreden beslissing betekend in de politiezone Sint-Truiden-Gingelom-Nieuwerkerken, die deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (cf. *RvS 28 januari 2011, nr. 211.569*).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingen-zaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 51/5, § 4, al. 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 3.2 en 27 van de Dublin III Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 21, § 1 van het Ministerieel Besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals gewijzigd bij Ministerieel Besluit van 26 januari 2021 en bij Ministerieel Besluit van 6 februari 2021. Tevens stelt verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat verweerder slechts een summier onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM en zich hierbij enkel heeft gebaseerd op de verklaringen die hij in het kader van zijn hoorrecht heeft afgelegd. Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de grieven die hij heeft geuit in zijn beroep tegen de bijlage 26quater, noch met zijn briefwisseling. Om die reden meent verzoeker dat er geen sprake is van een effectief rechtsmiddel.

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot een summier onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk:

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 06.01.2021.”

Aldus verwijst de bestreden beslissing integraal naar de beoordeling van artikel 3 van het EVRM die is terug te vinden in de motieven van de bijlage 26quater. Verzoeker heeft deze beslissing ontvangen en kent de motieven ervan, aangezien hij zelf erkent dat hij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing. In zijn verzoekschrift herhaalt hij overigens zijn grieven tegen deze beslissing.

Niettegenstaande verzoeker de mogelijkheid had om zijn schorsingsverzoek tegen de bijlage 26quater in het kader van de thans gevoerde procedure te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen en zo alsnog een volledig onderzoek te verkrijgen van zijn grieven, heeft hij hiervan geen gebruik gemaakt.

Los daarvan kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet beschikt over een effectief rechtsmiddel, nu de beslissing duidelijk verwijst naar de motieven van de bijlage 26quater en verzoeker zijn grieven tegen deze beslissing volledig herneemt in het thans voorliggende verzoekschrift. De Raad zal deze grieven dan ook beoordelen in huidig arrest, zodat verzoeker wel degelijk een effectief rechtsmiddel heeft in de zin van artikel 27 van de Dublin III Verordening en in de zin van artikel 13 van het EHRM.

In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat er sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Roemenië die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote

Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Roemenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt,

werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten zouden zijn verhinderd om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin III Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Roemenië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij overname door Roemenië.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Roemenië wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM, waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublingehoor.

Verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoekers verklaringen en heeft daarnaast vastgesteld dat UNHCR geen specifieke en negatieve adviezen heeft uitgebracht ten aanzien van de Dublinoverdracht van asielzoekers aan Roemenië. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven van de beslissing tot weigering van verblijf en ontkracht de bevindingen van verweerder aldus niet.

Verzoeker stelt dat verweerder zich baseert op het AIDA-rapport van 2019, doch dat dit rapport geen rekening houdt met de toevloed aan asielaanvragen die werden geregistreerd in 2020, noch met de Covidpandemie. Verzoeker verwijst naar en citeert een artikel van de Europese Unie van 31 december 2020 waaruit blijkt dat Roemenië een recordaantal asielaanvragen heeft geregistreerd in 2020, waardoor het opvangsysteem onder druk komt te staan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker selectief verwijst naar een artikel. Het volledige artikel meldt dat er inderdaad een toevloed aan asielaanvragen was van personen die vanuit Servië naar Griekenland waren gereisd en dat dit initieel een probleem veroorzaakte voor adequate opvang doordat zij niet in de gewone opvangcentra konden worden opgevangen aangezien zij in quarantaine dienden te gaan. Evenwel stelt het artikel verder dat verschillende NGO's samen met de Roemeense overheid het probleem succesvol hebben aangepakt. Met de verwijzing naar dit artikel maakt verzoeker prima facie niet aannemelijk dat er heden sprake is van systeemfouten in de opvangvoorzieningen in Roemenië.

Verder stelt verzoeker dat verschillende bronnen melding maken van een schending van mensenrechten door de politie ten aanzien van migranten. Bij een terugkeer naar Roemenië vreest hij slecht te zullen worden behandeld. Verzoeker verwijst hiervoor naar het *“Rapport de Border Violence Monitoring Network de janvier 2021”*, naar een artikel van Lillo Montalto Monella gepubliceerd op de website EURONEWS op 23 september 2020 getiteld *“Whips, sticks and batons: Romanian border police accused of violence against migrants”* en naar een artikel gepubliceerd op de website Kedistan op 19 november 2020 getiteld *“Roumanie – Tentative d'expulsion de demandeurs d'asile kurdes”*.

Wat betreft het rapport en het eerste artikel dat verzoeker citeert, merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op het geweld gebruikt door de grenspolitie in het kader van pushbacks. De Raad is van oordeel dat deze artikels niet dienstig zijn daar de verzoeker zal worden overgedragen aan Roemenië in het kader van de Dublin III Verordening en geenszins in een situatie zal terechtkomen zoals beschreven in deze artikels. In het kader van de Dublin III verordening dient Roemenië verzoeker van opvang te voorzien. Hij zal dus niet in een situatie zitten van een niet gewenste grensoverschrijding.

Het derde artikel waarnaar verzoeker verwijst is gepubliceerd op een website 'Kedistan', waarbij het alleszins niet duidelijk is hoe objectief deze informatie wel is. Los daarvan beschrijft het een probleem waarmee enkele asielzoekers werden geconfronteerd. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat hij als Dublinterugkeerder, situatie die geenszins is te vergelijken met deze van personen die niets te zien heeft met de Dublin III Verordening, in een gelijkaardige situatie zal terechtkomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat Roemeense autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van verzoeker, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming bij de Roemeense autoriteiten zal kunnen verderzetten. In de bijlage 26quater wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker, die Roemenië heeft verlaten voor een andere lidstaat, negen maanden de tijd heeft om na het afsluiten van zijn verzoek om internationale bescherming, ingevolge zijn vertrek uit Roemenië, een nieuwe aanvraag in te dienen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de Roemeense autoriteiten minstens tien

dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding ten gevolge de Dublintransfer van verzoeker aan Roemenië zal worden aanzien als een illegale grensoverschrijding, zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis.

De verwijzing naar deze artikelen toont niet aan dat verzoeker wanneer hij in kader van de Dublin III Verordening zal worden overgedragen aan Roemenië het slachtoffer dreigt te worden van extreem politiegeweld.

Verzoeker levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Roemenië, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Roemenië, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is prima facie geen reden om te besluiten dat de Roemeense autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Roemenië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker, met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld, zou worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Verzoeker slaagt er, met de citaten en verwijzingen naar algemene informatie, dan ook op het eerste gezicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Roemenië momenteel zodanig structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening aan dat land worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt geen concrete en voldoende zwaarwegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van verweerder op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. Hij slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Roemenië zal komen bloot te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Roemeense autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat hij, ingeval van overdracht naar Roemenië, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Roemenië, bij zijn overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In casu toont verzoeker prima facie een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

In een tweede onderdeel van zijn middel verwijst verzoeker naar zijn schrijven van 18 februari 2021 waarin hij verwees naar het verbod op niet-essentiële reizen en naar de covid-19 pandemie. De bestreden beslissing stelt dat hij de termijn van vrijwillig vertrek van 10 dagen (in de bijlage 26quater) niet heeft nageleefd. Dienaangaande verwijst verzoeker naar een mededeling van de Europese Commissie van 17 april 2020 waarin staat dat de lidstaten rekening dienen te houden met de maatregelen die werden getroffen in het kader van de pandemie alvorens over te gaan tot een overdracht in het kader van de Dublin III Verordening. Verzoeker stelt dat de beslissing waarbij hij 10 dagen kreeg om zich naar Roemenië te begeven, hem werd ter kennis gebracht op 27 januari 2021. Dit is de dag waarop het verbod op niet-essentiële reizen in werking trad. Hij stelt verder dat de overdracht in het kader van de Dublin III Verordening niet is voorzien in de lijst met afwijkingen op dit verbod.

Verzoeker is aldus van oordeel dat het voor hem niet mogelijk was om naar Roemenië te reizen. Hij meent dat verweerder hier geen rekening mee heeft gehouden en hij begrijpt niet waarom verweerder geen toepassing heeft gemaakt van de soevereiniteitsclausule om zelf de asielaanvraag te behandelen. Hij stelt dat de bestreden beslissing hem geen garanties biedt dat de overdracht zal gebeuren rekening houdend met respect voor de mensenrechten en in menselijke omstandigheden zal verlopen. Hieruit leidt hij zowel een schending van artikel 29 van de Dublin III Verordening, als van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel af.

Verzoeker betwist niet dat hem 10 dagen werden gegeven om zich naar Roemenië te begeven en dat hij daaraan geen gevolg heeft gegeven, noch dat verweerder in dergelijke omstandigheid de mogelijkheid heeft om tot een terugleiding naar de grens over te gaan. Thans stelt hij dat hij omwille van de Covidpandemie geen gevolg kon geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en hij verwijst ook naar zijn schrijven van 18 februari 2021. Verweerder heeft op 1 maart 2021 gereageerd op dit schrijven en aan verzoeker onder meer meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken akkoorden heeft gesloten met de Europese nationale overheden in het kader van Dublinterugkeer, zodat een terugkeer naar Roemenië wel degelijk mogelijk was met de hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker alsnog een beroep heeft gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken om aan zijn verplichting te voldoen.

In zoverre hij verwijst naar het verbod op niet-essentiële reizen, toont verzoeker niet aan dat hij zou hebben geprobeerd om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om zich naar Roemenië te begeven en dat het hem niet zou zijn gelukt omwille van de maatregelen die werden genomen om de internationale mobiliteit te beperken.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het verbod op niet-essentiële reizen (zoals vervat in artikel 21 van het MB van 28 oktober 2020) ook van toepassing zou zijn op de tenuitvoerlegging van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 21 van het MB van 28 oktober 2020 heeft vooreerst uitdrukkelijk betrekking op *“niet-essentiële reizen naar het buitenland voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in België”*, waarbij niet kan worden voorgehouden dat verzoeker onder deze omschrijving zou ressorteren.

Een uitdrukkelijke verplichting, opgelegd door de Belgische Staat, om het Belgische grondgebied binnen een welbepaalde termijn te verlaten, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een niet-essentiële reis. Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat er inmiddels niet langer van moet worden uitgegaan dat verzoeker zich op eigen houtje naar Roemenië moet begeven. Immers maakt verzoeker inmiddels het voorwerp uit van een beslissing tot terugleiding met het oog op overdracht aan de bevoegde lidstaat en is het dus de verantwoordelijkheid van verweerder om ervoor te zorgen dat hij wordt overgedragen aan Roemenië zonder dat daarbij de nationale en internationale regels inzake reizen worden geschonden.

Daarenboven moet nog worden benadrukt dat de Roemeense autoriteiten zich op 28 december 2020 nog uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker, zodat hij ook niet aantoonde dat hij ingevolge het COVID-19-virus niet tot het Roemeense grondgebied zou worden toegelaten.

Tot slot, in de mate dat verzoeker zelf vreest besmet te zullen geraken met het COVID-19-virus, toont hij niet aan dat met het oog op een gebeurlijke overdracht aan Roemenië niet alle mogelijke voorzorgsmaatregelen kunnen worden genomen, teneinde elk risico op besmetting zoveel als mogelijk te beperken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde op vraag van Roemenië de nodige voorzorgen in het kader van de Covid-19-pandemie dient te nemen zodat kan worden uitgesloten dat verzoeker besmet of besmettelijk zou zijn op het moment van zijn overdracht.

Afgezien van het feit dat verzoeker naar aanleiding van de uitoefening van zijn hoorrecht op 22 maart 2021 geen enkele melding maakte van een gebeurlijke vrees voor besmetting in het kader van het COVID-19- virus, blijkt niet dat de huidige pandemie zou verhinderen dat hij aan Roemenië zou worden overgedragen. Verzoeker heeft geen gezondheidsproblemen en maakt geen deel uit van de bevolkingsgroep, die een wezenlijk gezondheidsrisico loopt door het COVID-19-virus. Hij is momenteel niet ziek en kan de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te geraken. Deze voorzorgen zijn dezelfde in België, als in Roemenië. Indien hij toch besmet zou geraken toont hij alleszins niet aan dat hij in Roemenië dan niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen.

Evenmin maakt verzoeker met een begin van bewijs aannemelijk dat het COVID-19-virus wezenlijke gevolgen heeft voor de opvang en het onthaal van Dublinterugkeerders in Roemenië. Er blijkt niet dat Roemenië momenteel als gevolg van de pandemie niet langer in staat is om zijn verplichtingen ten aanzien van personen die om internationale bescherming hebben verzocht na te komen of dat verzoekers basisrechten er niet langer zouden zijn gegarandeerd.

Uit het betoog van verzoeker kan niet worden afgeleid waarom België toepassing zou moeten maken van de soevereiniteitsclausule, alleszins houdt deze clausule geen verplichting in voor een lidstaat om een verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Gezien het voorgaande maakt verzoeker prima facie niet aannemelijk waarom de bestreden beslissing een motivering betreffende de pandemie dient in te houden. Hij toont prima facie niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, § 4, al. 2 van de Vreemdelingenwet, noch maakt hij aannemelijk dat de overdracht naar Roemenië omwille van de pandemie een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III Verordening, van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU